

paa alle Omraader burde forsyne Statsrevisionen med Betingelserne for at kunne udøve en egentlig Kontrol med Administrationen i det Hele. (Berg: Det har jeg aldrig sagt). Det ærede Medlem var navnlig i sit andet Foredrag meget haard. Han sagde, at der let i Administrationen kunde indsnige sig Langsomhed og Sløvhed og deslige, og at man derfor maatte have en virksom Kontrol ved Siden af den til at passe paa den i det Enkelte. Han sagde, at man maatte stærke Tilsynet med, hvad han kaldte „Statshusholdningsdriften“, hvilket jo lyder saa meget uskyldigt, som om dermed blot var ment, at det var det Økonomiske, det kom an paa, men som i Virkeligheden vil sige, at der skal føres skarpt Tilsyn med Administrationen i hele dens Omfang, hele dens Væsen og hele dens Indhold. Det er det, som jeg tror ikke er stemmende enten med vor Forsatning eller, saa vidt jeg veed, med noget andet Lands Forsatning i den nyere Tid. I det gamle Sparta havde man Kongen, og — saa vidt jeg endnu kan hufte fra min Børnelærdom — havde man Ephorer til at passe paa Kongerne. Dette var en Indretning, som omtrent svarede til den, som de Herrer tænkte sig at ville etablere; thi efterhaanden vil det ikke kunne blive en enkelt Departementschef, som Statsrevisionen saaledes vil faae under sig. Nu har man nærmest tænkt paa, at den skulde have en søyndig Departementschef; men det er vistnok ikke alene paa det flyvende Gebet men ogsaa paa andre Gebeter, at man ønsker at sikkre sig saadanne Departementschefer, saa at man i Tidens Løb vil komme til at faae etableret en fuldstændig organiseret Administration ved Siden af den bestaaende. Det vil uundgaelig blive Følgen deraf. — Naar den ærede Ordfører antog, at det var min Hensigt at indskrænke Statsrevisorernes Opgave da har der fra min Side ikke været Tale derom. Jeg har blot fremhævet, hvad der staar i Grundloven, men jeg har ikke ønsket, at dens Opgave skulde indskrænkes. I den Henseende har jeg ikke ønsket det mindste; tværtimod ønsker jeg, at den fuldt ud skal udøve den Opgave, som Grundloven har anvist den, og kan den gjøre noget andet Nyttigt med det Samme, saa har jeg ikke Noget derimod, naar det blot ikke er Noget, som i væsentlig Grad forrykker den forfatningsmæssige Ordning. — Naar den ærede Ordfører henviste til, at Grundlovens § 50 selv angiver, at der kan ske Forandring i de Bestemmelser, her staa, og mente, at det viste, at man meget vel kunde komme til at give Statsrevisionen en væsentlig forandret Opgave, da tror jeg for det Første, at dette ikke vedkommer Sagen, da en saadan Forandring ikke er sket ved Lov, og for det Andet tror jeg, at den ærede Ordfører tog ganske feil, hvis han troede, at Meningen der med var den, at de Forandringer, som kunde ske ved Lov, skulde gaa i den Retning at give Statsrevisionen en hel anden Opgave; nei, hvad man har tænkt paa, er

det, som han selv kom til at antyde, nemlig, at man muligvis i Tiden vilde gaa den Vej at faae en Regnskabsret. — Det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds endte med den Appel til mig, om vi ikke kunde være enige om, at der var en Mængde neutrale Spørgsmaal, som man ikke behøvede at give nogen politisk Karakter, som man kunde aflæde ethvert politisk Væsen, og han henstillede, om det ikke maatte være ønskeligt fra alle Sider, at disse Spørgsmaal fandt en saa indgribende, indgaende og grundig Behandling og Drøftelse som muligt. Jeg svarer hertil: Jo, dette vilde være meget ønskeligt; og jeg tror heller ikke, det er det, der er i Veien, men det er ogsaa min Overbevisning, at der er en overordentlig stor Mængde Spørgsmaal, der burde være neutrale, og naar de ikke ere det, hvor tror saa det ærede Medlem, at Skylden ligger? Mon den ikke ligger hos dem, der sige: „jo galere, jo bedre“, som med Hensyn til Forhold, der kunde og burde være neutrale, stille Forslag, der, som de selv bekynde, gaa ud paa at afgjøre Sagen jo galere jo bedre, for at give den en politisk Karakter, der kan have en politisk Virkning?

Ordføreren (Bajer): Jeg tør vistnok antage, at dette sidste Spørgsmaal kan anses for udebatteret foreløbig, og jeg skal derfor henvende nogle Bemærkninger til de meget ærede Ministre, som have udtalt sig om enkelte Punkter. — Jeg skal forudstikke den almindelige Bemærkning, at, hvis der er et eller andet Punkt, som jeg ikke udtaler mig om, af dem, der ere nævnte, maa man ikke i denne Laushed se en Tilkendegivelse af, at jeg er fuldstændig enig i, hvad der er sagt. Den Orden, hvori jeg fremsætter mine Bemærkninger, er den samme som i Udvalgets Betænkning.

Den høitærede Indenrigsminister gjorde en Bemærkning i Anledning af et Lønningsstillæg til Betjentene ved Statsjernbanerne og gav den Forklaring, at et lignende Tillæg var bortfaldet for Statens øvrige Embedsmænd, og at det Tillæg, her var Tale om, var sat i Forbindelse hermed. Jeg tror nu ikke, at der var nogen saadan uadskillig Forbindelse, thi saa vilde det vist være bortfaldet paa Jimantsloven. En Kendsgjerning er det, at de 35,000 Rd., hvorom her er Tale, blev staaende paa Jimantsloven, de bleve bevilgede, og da det er Tilfældet, tror jeg ogsaa, at man med Hensyn til deres Uddeling maa gaa ud fra den Forudsætning, der laa til Grund for Afstemningen, og jeg tror, det tør siges at være ekkjendt fra alle Sider, at disse 35,000 Rd. skulle benyttes paa denne Maade. For at dokumentere dette vil jeg gjengive en Udtalelse af det ærede Medlem, der pleier at føre Ordet for Jimantsudvalgets Mindretal, og som ogsaa den Gang førte Ordet. Han sagde ved den Leilighed: „Det har